

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

6.9.2010

B7-0498/2010

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę na temat oświadczenia Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie praw człowieka w Iranie, w szczególności spraw Sakineh
Mohamadi Asztiani i Zahry Bahrami

**Barbara Lochbihler, Isabelle Durant, Nicole Kiil-Nielsen, Emilie Turunen,
Raül Romeva i Rueda, Heidi Hautala**
w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

RE\829745PL.doc

PE446.581v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie praw człowieka w Iranie,
w szczególności spraw Sakineh Mohamadi Asztiani i Zahry Bahrami**

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ z grudnia 2007 r., po raz pierwszy w historii wzywającą do przyjęcia moratorium na wykonywanie kary śmierci,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Konwencję o Prawach Dziecka, których Islamska Republika Iranu jest stroną,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Iranu, w szczególności rezolucję
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Iran niestety nadal przoduje pod względem największej na świecie ilości egzekucji swych obywateli w przeliczeniu na liczbę mieszkańców i ilości egzekucji na młodocianych przestępcach oraz mając na uwadze, że w samym 2010 roku wydano 2000 wyroków kary śmierci,
- B. mając na uwadze, że według doniesień w więzieniu Vahil Abad w Maszadzie w ostatnich tylko tygodniach stracono ponad stu więźniów osadzonych w związku z narkotykami,
- C. mając na uwadze, że mimo zapewnień ze strony najwyższych władz sądowych Iranu w kraju tym nadal wydaje się wyroki ukamienowania, tak jak w przypadku Sakineh Mohamadi Asztiani w związku z oskarżeniem o „cudzołóstwo”, co zostało nagłośnione w ramach jej „przyznania się do winy” transmitowanego przez telewizję w dniu 11 sierpnia 2010 r.,
- D. mając na uwadze, że młodociany przestępca Ebrahim Hammadi został skazany w sierpniu na karę śmierci w związku z zarzutem seksualnego napastowania mężczyzny gdy miał zaledwie 16 lat oraz po przyznaniu się do winy, które jak twierdzi było wymuszone torturami,
- E. mając na uwadze, że prawnik Mohammad Mostafaei, będący w obu tych sprawach obrońcą, który próbował informować opinię publiczną o sytuacji swych klientów, musiał zbiec z kraju w obawie przed aresztowaniem oraz mając na uwadze, że coraz większa liczba prawników zajmujących się prawami człowieka spotyka się z prześladowaniami ze strony państwa, poczynawszy od nadzwyczaj wysokiego opodatkowania a kończąc na groźbach pozbawienia życia oraz zastraszaniu rodzin, co dotyczy nawet tak znamienitych osobistości jak laureatka pokojowej Nagrody Nobla, Shirin Ebadi,
- F. mając na uwadze, że rok po sfałszowanych wyborach prezydenckich i związanych z nimi masowych protestach w więzieniach nadal przetrzymuje się setki demonstrantów, dziennikarzy i działaczy walczących o prawa człowieka, a nawet obywateli niezwiązanych z tymi demonstracjami, takich jak obywatelka Holandii, Zahra Bahrami,

- G. mając na uwadze, że rośnie liczba przypadków oskarżania pokojowo nastawionych obrońców praw obywatelskich o „moharabeh” (wrogość w stosunku do Boga), czego skutkiem może być kara śmierci, tak jak w przypadku Sziwy Nazar Ahari, członkini CHRR (Komitetu Reporterów Zajmujących się Prawami Człowieka), przetrzymywanej w areszcie od dnia 20 grudnia 2009 r., której proces niebawem się rozpocznie,
- H. mając na uwadze niesłabnące prześladowania mniejszości religijnych i etnicznych w Iranie; mając na uwadze, że w sierpniu siedmiu przywódców bahaizmu – Fariba Kamalabadi, Dżamaloddin Chandżani, Afif Naimi, Said Rezaei, Mahwasz Sabet, Behruz Tawakkoli i Bahid Tizfahm – przetrzymywanych w więzieniu od 2008 r. jedynie z powodu przekonań religijnych, zostało skazanych na 20 lat kary pozbawienia wolności w związku z zarzutem prowadzenia antypaństwowej propagandy i szpiegostwa,
- I. mając na uwadze, że wyborczy rywale prezydenta Ahmadineżada – Mir-Hosejn Musawi i Mehdi Karrubi – oraz inni prominentni członkowie partii politycznych są nadal obiektem prześladowań, czego dowodzi niedawna napaść zbrojna na dom Mehdiego Karrubiego w dniu 3 września 2010 r.,
1. stanowczo potępia skazanie Sakineh Mohamadi Asztiani na śmierć przez ukamienowanie i wzywa władze Iranu do powstrzymania tej egzekucji (poprzez ukamienowanie lub przeprowadzonej w jakikolwiek inny sposób), a także do ponownego rozpatrzenia tej sprawy;
 2. apeluje do Islamskiej Republiki Iranu o ostateczne zaniechanie wykonywania kary śmierci za przestępstwa popełnione przed osiemnastym rokiem życia oraz o wprowadzenie zmian do ustawodawstwa, by dostosować je do międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka ratyfikowanych przez Iran, w tym Konwencji o Prawach Dziecka oraz Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; wzywa władze Iranu do powstrzymania egzekucji Ebrahima Hammadiego oraz do ponownego rozpatrzenia również i tej sprawy;
 3. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że Iran nadal znajduje się w bardzo nielicznej grupie państw – wraz z Afganistanem, Somalią, Arabią Saudyjską, Sudanem i Nigerią – które stosują karę ukamienowania; w tym kontekście stanowczo potępia ukamienowanie na śmierć pary w Afganistanie w dniu 15 sierpnia 2010 r.;
 4. ponownie wyraża swój całkowity sprzeciw wobec wykonywania kary śmierci i przypomina wszystkim państwom, będącym gwarantem praw człowieka dla swych obywateli, o spoczywającej na nich szczególnej odpowiedzialności dotyczącej nieodbierania nikomu życia; z zadowoleniem przyjmuje do wiadomości fakt, że do tej pory ponad 140 państw zniosło karę śmierci;
 5. wzywa parlament Iranu do uchwalenia prawa unieważniającego okrutną i niehumanitarną praktykę, jaką jest ukamienowanie, zniesienia kary śmierci (czego pierwszym etapem powinno być ustanowienie moratorium na egzekucje, do czego wzywają rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 i 63/168), zakazania chłosty oraz zaniechania uznawania cudzołóstwa za przestępstwo;
 6. wzywa władze Iranu do położenia kresu praktyce publicznego transmitowania przyznania

się sprawców do winy;

7. wzywa władze Iranu do natychmiastowego zwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych wyłącznie z powodu pokojowych protestów oraz pragnienia skorzystania z przysługującego im podstawowego prawa człowieka do wolności wypowiedzi, a w szczególności do uniewinnienia siedmiu przywódców bahaizmu;
8. wzywa władze irańskie do umożliwienia Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża dostępu do wszystkich więźniów oraz umożliwienia międzynarodowym organizacjom broniącym praw człowieka monitorowania sytuacji w kraju;
9. wzywa Radę i państwa członkowskie do wywarcia nacisku na ONZ, by doprowadzić do mianowania specjalnego wysłannika w celu monitorowania sytuacji więźniów politycznych oraz zadbania o to, aby władze Iranu przestrzegały należytych międzynarodowych standardów proceduralnych i dotrzymywały zobowiązań prawnych w zakresie praw człowieka;
10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.